

Arrest

nr. 227 200 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep Madinka te behoren. U verklaarde geboren te zijn in de stad X op X 1999. Uw vader was zakenman, handelde in bananen en colanoten, en reisde sinds dertig jaar geleden vaak naar Sierra Leone.

Hij ontmoette er uw moeder, zij heeft de Sierra Leone nationaliteit. Uw vader heeft de dubbele nationaliteit (Gambia – Sierra Leone). Uw vader heeft zowel eigendommen in Gambia, als in Sierra Leone. Hij verbleef tijdens de Sierra Leone burgeroorlog altijd in Gambia, maar na de oorlog ging hij zich opnieuw in Sierra Leone vestigen, en kwam voor vakanties naar Gambia. Uw oudere zus is in Sierra Leone geboren, maar u werd in Gambia geboren. U leefde daarna tot de leeftijd van ongeveer drie jaar in Sierra Leone, en keerde daarna voorgoed terug naar Gambia. U heeft sindsdien in Banjul gewoond, en verhuisde op ongeveer veertien à vijftien jaar naar Talinding, een deel van de stad Serekunda. U woonde samen met uw ouders, de jongere broer van uw vader [door u ook “stiefvader” genoemd], en zijn familie, uw oudere zus en uw jongere broer.

Uw vader was door zijn zaken in Sierra Leone een rijk man geworden. Zijn jongere broer, genaamd K. J., werd jaloers op uw vader. Reeds wanneer u jong was, behandelde deze jongere broer u slecht. Hij veinsde echter loyaliteit tegenover uw vader. In het jaar 2004 stierf uw moeder aan een ziekte. In het jaar 2014 stierf uw oudste zus, S.J., in een auto-ongeval. U ging naar school in Gambia, maar diende de school te verlaten op de leeftijd van zestien à zeventien jaar, wanneer u aan de secundaire school studeerde. Uw vader was immers ziek en u diende hem financieel te ondersteunen. Zijn jongere broer K. had namelijk het beheer van zijn financiën overgenomen en weigerde uw vader te helpen. Uw vader werd in het ziekenhuis opgenomen, en er werd vastgesteld dat hij werd vergiftigd. Gezien uw vader geen financiële middelen had, werd hij thuis door zijn jongere broer opgevangen. Deze weigerde hem echter verder te helpen. Uiteindelijk, vertrouwde uw vader u en zijn beste vriend, genaamd D., toe dat hij werd vergiftigd door zijn jongere broer K.. Deze persoon was immers de laatste persoon die hem voedsel had doorgegeven. Hij vroeg zijn beste vriend voor u en uw jongere broer, genaamd Mustafa, te zorgen, gezien u nog niet volwassen was, en in de toekomst zijn eigendommen diende te controleren. Drie à vier maanden later stierf uw vader ten gevolge van de vergiftiging, namelijk op 1 mei 2015. U bleef daarna nog steeds inwonen bij uw oom [stiefvader], samen met uw jongere broer. U kreeg er geen goed voedsel en geen kleren, en u mocht ook niet meer naar school gaan. U diende het huishoudelijk werk te doen. U kreeg ook bedreigingen van uw stiefvader. Zo heeft hij mensen betaald om u aan te vallen, en probeerde hij u te dwingen om – volgens u vergiftigd – voedsel te eten. Eén maand na de dood van uw vader, probeerde u zich met hem te verzoenen, maar hij weigerde dit. U bleef bij hem inwonen, en u werd in de maand oktober van het jaar 2016 opnieuw aangevallen, wanneer u in de compound aanwezig was. U kon ontsnappen aan de aanval, en vluchtte naar de vriend van uw vader, D. J.. Deze meende dat u en uw jongere broer dienden te vertrekken uit Gambia, gezien jullie leven in gevaar is.

Op 18 oktober 2018 vertrok u uit Serekunda, richting de stad Banjul, en daarna richting Senegal. De vriend van uw vader betaalde de tickets voor de bus. De bus reed rechtstreek door naar Niger, via Senegal, Mali en Burkina Faso. U verbleef twee weken in de hoofdstad Niamey, en reisde daarna naar de stad Agadez. U reisde daarna, nog steeds samen met uw jongere broer, met een pick-up richting Libië, en jullie verbleven in de steden Sabah en Tripoli. Uw kleinere broer M. kwam om bij gevechten in de stad Tripoli. U reisde daarop naar het platteland, alwaar u enkele maanden ging werken. Op 25 maart 2017 vertrok u per boot naar Italië. U kwam er aan op 28 maart 2017 en vroeg er twee maanden later internationale bescherming. U wachtte uw interview niet af, maar vertrok op 31 december 2017 naar Zwitserland. U had problemen gekregen met een drugsdealer waarmee u samenwoonde in Italië, dus u wenste er niet te blijven. U vroeg internationale bescherming in Zwitserland, maar de Zwitserse autoriteiten meenden dat u terug naar Italië moest gaan, in het kader van de Dublin-procedure. U weigerde echter, en reisde door naar België. U kwam aan in België, in de maand februari 2018. U diende een verzoek in tot internationale bescherming op 1 maart 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst, kan immers worden geconcludeerd dat u, naast de Gambiaanse nationaliteit, ook over de Sierra Leoonse nationaliteit beschikt. U stelde immers dat uw moeder de Sierra Leoonse nationaliteit heeft (zie notities CGVS, p.10), en uw vader de dubbele nationaliteit heeft, namelijk de Gambiaanse en de Sierra Leoonse (zie notities CGVS, p.15). Gevraagd of u ook de Sierra Leoonse nationaliteit heeft, gezien uw moeder de Sierra Leoonse nationaliteit heeft, antwoordde u – weinig begrijpelijk – dat u nu geen Sierra Leoonse nationaliteit heeft, maar dat u de beide nationaliteiten had wanneer u jong was (zie notities CGVS, p.14). U stelde dat uw vader al uw [identiteits-]documenten bij zich had wanneer u jong was, en dat u deze documenten niet heeft verkregen wanneer hij overleed. U zei eveneens dat u naar Sierra Leone wil reizen - wanneer u uw Belgische documenten heeft ontvangen - om aldaar uw [Sierra Leoonse] nationaliteit op te eisen. Uw vader had u immers gezegd dat u het [de Sierra Leoonse nationaliteit] kan verkrijgen. Gevraagd of u dan geen nieuwe [identiteits-]documenten kunt aanvragen in verband met uw Sierra Leoonse nationaliteit, antwoordde dat dit de moeilijkheid is, en dat de [Belgische] regering u moet helpen, omdat u de familieleden van uw moeder wil leren kennen. Opnieuw gesteld dat het verlies van uw Sierra Leoonse identiteitsdocumenten niet betekent dat u de Sierra Leoonse nationaliteit verliest, en gesteld dat u uw Sierra Leoonse documenten opnieuw kan aanvragen, antwoordde u simpelweg bevestigend. U stelde – niet veel later tijdens het persoonlijk onderhoud – eveneens dat u alle rechten heeft in Gambia én Sierra Leone, en dat u van beide landen president mag zijn, net als uw vader (zie notities CGVS, p.15). **U bleek echter nooit opnieuw een poging te hebben ondernomen om uw Sierra Leoonse identiteitsdocumenten opnieuw aan te vragen.** Gevraagd om welke redenen u deze documenten niet opnieuw heeft aangevraagd, antwoordde u dat u tijdens een crisis bent vertrokken, en dat u uw leven wilde redden (zie notities CGVS, p.15). Uw plan was om in België documenten te verkrijgen, en om daarna uw familie te zoeken in Sierra Leone. **Uw antwoorden zijn echter absoluut niet ernstig.** U bleek immers reeds vanaf uw geboorte over de dubbele nationaliteit te beschikken, namelijk de Gambiaanse en de Sierra Leoonse. Echter, meende u de Sierra Leoonse nationaliteit te zijn kwijtgespeeld omdat u uw Sierra Leoonse identiteitsdocumenten had verloren, en meende u Belgische verblijfsdocumenten te moeten verkrijgen om uw Sierra Leoonse identiteitsdocumenten opnieuw te kunnen aanvragen. Uiteindelijk, bleek u zelfs nooit te hebben geprobeerd om uw Sierra Leoonse documenten opnieuw aan te vragen, om op die manier ook bescherming van de Sierra Leoonse autoriteiten te kunnen verkrijgen [tegen uw oom]. **Het dient dan ook opgemerkt dat de logica van uw redeneringen en daaropvolgende handelingen ver zoek is.** Er werd u dan ook gevraagd of u niet naar de Sierra Leoonse ambassade kan gaan, in Brussel, om Sierra Leoonse documenten aan te vragen (zie notities CGVS, p.15). U antwoordde echter geenszins op de aan u gestelde vraag, en zei enkel – ontwijkend - dat de jongere broer van uw vader dit nooit had kunnen doen mocht uw moeder de Gambiaanse nationaliteit hebben. Hij zou het niet gedurfd hebben uit angst voor de familie van uw moeder, en uw moeder zou u geholpen hebben [mocht ze de Gambiaanse nationaliteit hebben gehad]. Gesteld dat u de Sierra Leoonse nationaliteit heeft, en dat u dus bescherming tegen de jongere broer van uw vader kan invoeren bij de Sierra Leoonse autoriteiten, vroeg u zich af of u dit in Sierra Leone moest doen. Geantwoord dat dit ook in Brussel kan, antwoordde u opnieuw – absoluut naast de kwestie - dat u uw familie [in Sierra Leone] niet kent, en dat u niet zou weten waar te wonen, dat u op zeer jonge leeftijd vertrok en dat u ook daar [in Sierra Leone] een vluchteling zou zijn. Gevraagd of u dan ooit raad bent gaan vragen in de Sierra Leoonse ambassade in Brussel, antwoordde u dat u er nooit was geweest, omdat u uw leven eerst comfortabel wil maken, om een familie op te bouwen en te werken (zie notities CGVS, p.16). Gesteld dat u in de ambassade van Sierra Leone toch documenten zou kunnen aanvragen, of via die weg naar uw familie in Sierra Leone zou kunnen zoeken, antwoordde u – gewoonweg ongeïnteresseerd – dat u de ambassade niet weet zijn. Wanneer de protection officer die uw dossier behandelde u voorstelde om u het adres van de ambassade door te geven, vond u dat niet nodig. **Het dient dan ook opgemerkt dat u geen enkele ernstige inspanning heeft geleverd om opnieuw Sierra Leoonse identiteitsdocumenten te bemachtigen, om op die manier de bescherming van de Sierra Leoonse autoriteiten in te roepen tegen de jongere broer van uw vader.** Er kan immers worden geconcludeerd dat u eveneens de Sierra Leoonse nationaliteit heeft, en dat u de bescherming van de Sierra Leoonse autoriteiten kan invoeren wanneer u problemen zou ondervinden in Gambia. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, blijkt voorts dat het houden van een dubbele nationaliteit wettelijk toegestaan is in Sierra Leone. In tegenstelling tot wat u zelf opperde, kunnen personen met een dubbele nationaliteit zich evenwel geen kandidaat stellen bij presidentsverkiezingen in Sierra Leone. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker tot internationale bescherming eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop zij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 847/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van

herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, §1 en 2 van de Vreemdelingenwet. U stelde echter uw familie in Sierra Leone niet te kennen, en dat u er opnieuw als vluchteling zou moeten leven (zie notities CGVS, p.15). Gesteld dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had aangegeven naar Sierra Leone te willen reizen, omdat u er uw familie [aan moederszijde] wilde opzoeken (zie notities CGVS, p.13), antwoordde – opnieuw zeer weinig ernstig – dat iedereen familie wil, maar dat u eerst een goed leven wil, omdat u niet weet of uw familie [in Sierra Leone] rijk of arm is (zie notities CGVS, p.15). U stelde ze te kunnen helpen wanneer ze arm zouden zijn, maar dat u eveneens zal lijden wanneer u naar Sierra Leone zou gaan. U zei dat risico niet te kunnen nemen, omdat u reeds uit een risicovolle situatie kwam in Gambia. U herhaalde eerst een goed leven te willen maken, en ze [uw Sierra Leoneanse familie] daarna op te zoeken. Indien ze rijk zouden zijn, zou er geen probleem zijn, en als ze arm zijn, zou u ze kunnen helpen. **Deze verklaringen snijden duidelijk absoluut geen hout. Het dient opgemerkt dat kan worden verwacht dat u, als een persoon met de dubbele nationaliteit, die ook familie heeft in Sierra Leone, op zijn minst zou proberen om de bescherming van de Sierra Leoneanse autoriteiten in te roepen, indien u ernstige problemen zou ondervinden in Gambia. U maakt immers aanspraak op de Sierra Leoneanse nationaliteit, en u heeft doorheen het persoonlijk onderhoud geen enkele vrees ten opzichte van Sierra Leone geuit. Dat u verklaarde eerst Belgische verblijfsdocumenten te willen ontvangen, om hier een leven te kunnen opbouwen, en achteraf Sierra Leone pas te bezoeken, is dan ook danig verbijsterend.**

Voorts, kunnen de verklaringen die u heeft afgelegd over de vervolging door uw oom, die u in Gambia heeft ondervonden, slechts weinig geloofwaardig worden geacht. U stelde dat uw vader ziek werd, en dat zijn financiën werden overgenomen door zijn jongere broer, gezien u nog minderjarig was (zie notities CGVS, p.6). Uw oom wilde uw zieke vader niet helpen. Voordat uw vader stierf, vertrouwde hij u toe dat hij werd vergiftigd door zijn jongere broer, uw oom [of door u ook “stiefvader” genoemd] (zie notities CGVS, p.6). Uw oom wilde alles van uw vader overnemen, en de erfenis in beslag nemen, om die reden vergiftigde hij uw vader. U wilde klacht indienen bij de politie, maar de beste vriend van uw vader raadde u dit af. **Het dient echter opgemerkt dat uw relaas doorspekt is met opvallende tegenstrijdigheden, weinig overtuigende of geloofwaardige verklaringen, en plotse wijzigingen van uw verklaringen.**

Ten eerste, bleken uw verklaringen tijdens uw interview met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op verschillende vlakken tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Bovendien, bleken uw verklaringen voor het CGVS ook onderling tegenstrijdig. Omtrent het jaar waarin - en de plaats alwaar - uw vader overleed, bleken uw verklaringen absoluut niet éénduidig. Zo stelde u tijdens het interview bij de DVZ, op 1 maart 2018, dat uw vader overleden was op 1 januari 2015 (zie Verklaring DVZ, p.5, punt 13). Wanneer u een tweede maal uitgenodigd werd op de DVZ, namelijk op 24 januari 2019, verklaarde u dat uw vader overleed in het jaar 2014, in het ziekenhuis (zie Vragenlijst DVZ, p.2-3, punt 3, punt 4). Absoluut verbazend is het dan ook wanneer u voor het CGVS, tijdens het uiteenzetten van uw problemen in vrij relaas, aangeeft dat uw vader stierf in het jaar 2016 (zie notities CGVS, p.6). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werden u vragen gesteld over uw problemen in Gambia, en zodoende werd u gevraagd wanneer uw vader u had verteld dat hij was vergiftigd (zie notities CGVS, p.18). U antwoordde – opnieuw danig opvallend - dat uw vader toen niet meer in het ziekenhuis was, omdat het ziekenhuis te duur was. Uw oom nam uw vader terug in huis, en liet hem er lijden en uiteindelijk sterven. Opnieuw gevraagd wanneer uw vader dit [het feit dat hij door uw oom werd vergiftigd] aan u had verteld, zei u dat het de volgende dag [de dag na de vergiftiging] was, en dat uw vader naar huis mocht terugkeren. Gevraagd welke dag uw vader dan door zijn broer vergiftigd werd, antwoordde u dat het drie à vier maanden heeft geduurd [voor hij stierf]. Gevraagd wanneer hij uiteindelijk overleden is, antwoordde – gewoonweg verbijsterend incoherent - dat het op 1 mei 2015 was. **Het dient dan ook opgemerkt dat omwille van deze uiterst frappante tegenstrijdigheden over de dood van uw vader, geen geloof kan worden gehecht aan de werkelijke vergiftiging van uw vader door uw oom, en de vermeende problemen met uw oom, die daarop zouden zijn gevolgd. Uw verklaringen zijn immers danig onsamenhangend.**

Ten tweede, zijn uw verklaringen omtrent uw problemen in de compound, na de dood van uw vader, opnieuw danig incoherent. U stelde na de dood van uw vader in de compound te hebben verbleven, samen met uw jongere broer M., en de familie van uw oom (zie notities CGVS, p.6). Uw oom had de controle over de bezittingen van uw vader. U zei dat hij altijd uw leven bedreigde, en dat hij zei dat u de volgende was, en dat hij u ging afmaken.

Hij wilde dit doen, omdat u volgens de wet uw vaders bezittingen zou erven wanneer u meerderjarig zou worden. U verklaarde dat u op een dag werd aangevallen in uw huis, en dat u bent ontsnapt (zie notities CGVS, p.7). U bent de volgende dag teruggegaan naar de compound, en uw oom stelde dat u geluk had, omdat hij deze mensen had gezonden om u te doden. Niet veel later zei u dat één van uw aanvallers u informatie gaf – en niet uw oom -, namelijk dat uw oom u in het geheim wilde vermoorden, en dat zij u hadden aangevallen tegen betaling. **Deze verklaringen zijn op zich reeds zeer merkwaardig. U bleef immers na de dood van uw vader inwonen bij uw oom, terwijl u wist dat hij de vergiftiging van uw vader op zijn geweten had. U was er ook met zekerheid van op de hoogte dat uw oom ook u zou trachten te doden, gezien u de erfgenaam was van uw vader. Doch, u bleef in de compound van uw oom inwonen, tot uw vertrek uit Gambia, op 18 oktober 2016.** Er werd u dan ook nogmaals gevraagd welke problemen u had ondervonden tussen de dood van uw vader en uw vertrek uit Gambia, echter, verbazend genoeg, haalde u geenszins deze aanval opnieuw aan. U zei dat u geen voedsel had, dat u niet naar school kon gaan, en dat u niet kon rekenen op de steun van de beste vriend van uw vader, omdat deze financieel niet sterk genoeg was (zie notities CGVS, p.19). U stelde dat uw tante u beter behandelde, en dat zei u soms eten gaf. Een tweede maal gevraagd of u nog andere problemen had, zei u geen problemen te hebben gehad, enkel door het eten dat u niet kreeg, en dat u soms één à twee weken geen kleding kreeg. U voegde uiteindelijk ook toe dat hij u wilde doden. Gevraagd om over de situatie te vertellen waarin u gehoord had dat hij u wilde doden, zei u dat hij u bedreigde met de dood, en zei u dat hij u ook zou kunnen vergiftigen, dus dat u geen comfortabel leven leidde. Nogmaals gevraagd de situatie uiteen te zetten waarin hij deze uitspraken had gedaan, vertelde u over een gebeurtenis tussen u en uw oom op een feestdag in Gambia, wanneer jullie alleen waren in de compound. Uw oom zou u geslagen hebben en gedwongen hebben om bepaalde dingen te eten, hetgeen u weigerde. **Het dient dan ook opgemerkt dat uw verhaal danig onsamenhangend is. Zo blijkt u later tijdens het persoonlijk onderhoud absoluut niets meer te vertellen over de aanval op uw leven, waarover u aan het begin van het persoonlijk onderhoud vertelde, en bleek u – wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw over uw problemen werd bevraagd - initieel te zijn vergeten dat uw oom u met de dood had bedreigd. Deze incoherente verklaringen, en plotse wijzigingen in uw verklaringen, duiden enkel op weinig waarachtige verklaringen, en zodoende kan geen geloof worden gehecht aan de door u geopperde problemen die u in Gambia zou hebben ondervonden.**

Ten derde, liet u na om in uw land van herkomst, namelijk Gambia, bescherming te vragen tegen de jongere broer van uw vader, genaamd K. J.. Het is absoluut niet aannemelijk dat u de politie niet zou verwittigen na de moord op uw vader – waarvan u wist wie de dader was - en de aan u gerichte doodsb bedreigingen. U stelde dat de beste vriend van uw vader u er van weerhield om een klacht neer te leggen tegen uw oom, aangezien u geen getuigen had die konden bevestigen dat uw vader werd vergiftigd, en dat het beschuldigen van uw eigen familie, namelijk uw oom [stiefvader], in Gambia taboe is (zie notities CGVS, p.6). **Echter, kan niet worden ingezien om welke redenen de beste vriend van uw vader u zou weerhouden van het indienen van een klacht bij de politie.** Het gaat immers over de moord op uw vader, doodsb bedreigingen gericht tegen uw persoon, en een erfenis die u werd afgenomen. Daar deze daden en daaropvolgende bedreigingen uitermate ernstig zijn, **kan minstens verwacht worden dat u de politie hiervan op de hoogte zou stellen.** Er werd dan ook gesteld dat deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden in Gambia, wanneer u nog minderjarig was, maar dat u nu volwassen bent, en de zaken toch kan proberen aanpakken, zoals bijvoorbeeld het aanspannen van een rechtszaak [omtrent de erfenis van uw vader] (zie notities CGVS, p.20). U antwoordde echter – weinig begrijpelijk - dat eigendom niet belangrijk is voor u, maar wel het hebben van een gezin, en uw eigen leven. U zei dat u geen geld had om naar Gambia te gaan en uw erfenis op te eisen, en dat u er eveneens uw leven kan verkiezen. U stelde dat uw oom machtiger is dan u, en dat er geen kans is dat u zou blijven leven. Gevraagd of u de zaak dan niet van op afstand kan volgen, zei u dat dit de reden is van uw contact met de beste vriend van uw vader, maar dat deze u aanraadde om niet te veel druk te zetten op de zaak, omdat u dan moet bewijzen dat uw oom uw vader heeft vermoord. Gesteld dat het toch ook gaat om de erfenis, en niet enkel over de moordzaak, antwoordde u – naast de kwestie – dat hij [de beste vriend van uw vader] u vertelde dat hij [uw oom] zelf ook niet gezond was, en dat hij diabetes heeft. Zijn oudste dochter beheert nu de eigendommen, en er wordt gewacht op de dag dat hij zal sterven. Gezien uw antwoorden danig verwarrend bleken, werd u opnieuw gevraagd om welke redenen u niet eerder naar de politie of de rechtbank ging, maar u zei dat u te jong was, en dat de beste vriend van uw vader u had tegengehouden, omdat het een taboe is in Gambia om uw eigen familie te beschuldigen. U voegde eraan toe dat u geen bewijs of getuige heeft. De beste vriend van uw vader stelde dat u moest vertrekken, omdat een rechtszaak ervoor zou zorgen dat iedereen u zou verlaten.

Gesteld dat u toch op zijn minst kon proberen een klacht in te dienen, zelfs al zou er niets uit voort komen, verwees u opnieuw naar de vriend van uw vader, die stelde dat hij u niet meer zou helpen, indien u toch een klacht zou indienen. Geconfronteerd met het feit dat u nu toch meerderjarig bent, en dat u dus zelf de zaak kan aanpakken, antwoordde u – opnieuw verwijzend naar de vriend van uw vader – dat u zijn advies zou moeten inwinnen, omdat uw vader tegen hem had gezegd dat hij – na zijn dood – voor u moest zorgen. U moet daarom het advies van de beste vriend van uw vader respecteren, en u zou uw erfenis kunnen opeisen wanneer uw oom komt te overlijden. Gevraagd om welke redenen u het een goed idee vindt om te wachten tot uw oom sterft, antwoordde u – weinig begrijpelijk – dat hij [de beste vriend van uw vader] eraan werkt, omdat hij een geheim had over uw vader, dat u zelf nog altijd niet weet (zie notities CGVS, p.21). Deze beste vriend wilde dat u verdween, een goed leven kreeg en kon sparen, en zal op een dag alles aan u onthullen, maar die dag is nog niet gekomen. U voegde er opnieuw aan toe dat deze beste vriend zeer veel bewijzen en geheimen heeft van uw vader, en dat u – wanneer hij klaar is – alle eigendommen kan krijgen en zelfs niet zou moeten lijden. U bleek deze geheime informatie slechts te mogen ontvangen op de leeftijd van 25 jaar. U probeerde reeds verschillende keren deze informatie aan hem te onttrekken, maar de beste vriend van uw vader weigerde, en zei dat u het pas kan weten wanneer hij [uw oom] niet meer leeft. **Het dient dan ook opgemerkt dat er weinig logica of coherentie te bemerken is in uw antwoorden. U blijft uw antwoorden dan ook aan te passen of te wijzigen naar gelang de vragen die u worden gesteld. Dat u de moord op uw vader, en de daaropvolgende aan u gericht dreigingen niet bij de politie zou aangeven, is allerm minst aannemelijk. Eveneens, is het danig verwonderlijk dat u, meerderjarig zijnde, zich enkel baseert op het advies van de beste vriend van uw vader, en de vermeende geheime informatie die hij over uw vader of oom zou hebben. Er kan dan ook enkel worden besloten dat de door u geopperde feiten danig weinig geloofwaardig zijn.**

Naast het feit dat de door u vermelde vluchtmotieven als weinig geloofwaardig kunnen worden beschouwd, dient eveneens te worden vastgesteld dat het door u geopperde relaas klaarblijkelijk geen verband houdt met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit bovenstaande – bovendien weinig coherente of geloofwaardige - verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Wat betreft de door u, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, neergelegde Gambiaanse paspoort en Gambiaanse geboortecertificaat, dient opgemerkt dat deze de bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Het paspoort bevestigt enkel uw Gambiaanse nationaliteit, hetgeen in overigens niet in vraag wordt gesteld.

Wat betreft de door neergelegde ledenkaart van de Musu Drammeh Football Academy, en de verschillende video's en WhatsApp-gesprekken die u tijdens het persoonlijk onderhoud heeft getoond, dient opgemerkt, dat deze opnieuw niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Zij geven enkel aan dat u aan het hoofd staat van deze voetbalacademie, hetgeen in bovenstaande vaststellingen niet wordt betwist. Bovendien, heeft u deze video's en WhatsApp-gesprekken niet meer aan het CGVS bezorgd, en uitte u geen enkele vrees in verband met deze neergelegde stukken.

Wat betreft de door u neergelegde documenten uit België, namelijk uw inschrijving bij de voetbalploeg KFAC Waarschoot, uw loonfiches, en documenten van de federale overheid in verband met een boete die u dient te betalen omwille van het verhandelen van drugs (notities CGVS, p. 23), dient opgemerkt, dat zij opnieuw niets wijzigen aan de gedane vaststellingen. Zij geven enkel aan dat uw werkt, voetbalt, en drugs heeft verhandeld in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het enig middel wordt omschreven als volgt:

"schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag Schending van artikel 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Verzoeker werkt het middel uit als volgt:

"[...] Verzoeker zal er alles aan doen om bijkomende (originele) documenten te laten overkomen waaruit zijn afkomst, nationaliteit etc blijkt.

Het CGVS betwist de Gambiaanse nationaliteit van verzoeker, stellende dat hij van Sierra Leone zou zijn. Verzoeker voegt attest van ambassade van Sierra Leone toe welke bevestigt dat verzoeker deze nationaliteit NIET heeft. Verzoeker wenst zich verder vrijwillig te onderwerpen aan elke controle (door elke nationale overheid) om aan te tonen dat/wat zijn nationaliteit is.

Verzoeker begrijpt de vrees van het CGVS. Verzoeker heeft weldegelijk getracht naar Sierra Leone te gaan (ambassade) om te kijken of hij zich daar kon vestigen, maar nog voor di took maar op enige wijze concrete zou kunnen worden, werd verzoeker genoodzaakt te vluchten. Sinds die dag had verzoeker effectief niet meer aan deze optie gedacht.

Verzoeker kan thans echter wel aantonen dat hij NIET de nationaliteit van Sierra Leone heeft (zie attest) Aangezien thans dit element uitgesloten is, dient uiteraard opnieuw ten gronde her relaas van verzoeker te worden onderzocht, niet met de brif van dubbele beweerde nationaliteit!

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst is niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er in bepaalde gevallen sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'. Het CGVS gaat zelf de aard en feiten van de verklaringen niet onderzoeken om te oordelen of er sprake is / of zou moeten zijn van nood aan bescherming.

De algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst kan echter wel een bepalende rol hebben gespeeld bij de beoordeling door de verzoekende partij waarom zij zijn/haar land diende te ontvluchten of aldaar niet kan terugkeren. Er moet dan ook rekening gehouden worden met de algemene situatie bij de beoordeling van de vrees op vervolging. Dat de analyse van de verklaringen op zich noodzakelijk is, hetgeen in casu niet gebeurde.

Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, hetgeen gelet op wat vermeld staat in COI, niet betwist kan worden.

Verzoeker heeft een gegronde vrees om niet terug te keren.

[...]

Het is vreemd te moeten vaststellen dat het CGVS spreekt over tegenstrijdigheden daar waar blijkt uit de vraagstelling tijdens het verhoor dat niet verzoeker, maar het CGVS bepaalde elementen door elkaar aan het halen is.

Op 1 januari 2014 is de zus overleden

Op 1 mei 2015 is de vader overleden

De vader is thuis overleden, nadat deze terug uit het ziekenhuis is gekomen.

De Moeder is overleden op 14/2/2004 in het ziekenhuis.

De 'vergiftiging' heeft 4 maanden geduurd. Het is niet in één dosis dat de vader werd vermoord, maar door toediening van gif op regelmatige tijdstippen.

De oom heeft toegegeven dat hij de vader van verzoeker heeft vermoord, dit tijdens ruzie en bedreiging. 'ik zal u doden zoals uw vader'. Het is niet dat dit steeds letterlijk gebeurde, vaak door insinuaties, context etc 'zo uw vader is gegaan, ga jij ook'.

[...]

Verzoeker heeft geen enkele tegenstrijdigheid teruggevonden in zijn verhoor. Het probleem is dat het CGVS te zwart/wit aan het denken is en niet vertrouwd is noch met de afrikaanse cultuur over het vertellen maar zeker niet over een juiste perceptie van hetgeen ter plaatse gebeurde.

Het CGVS ziet de feiten als één element, daar waar het een geheel van gebeurtenissen is, waarbij de verschillende kleinere elementen samen een patroon vormen en duiden op het gevaar voor verzoeker.

Zoals gemeld stuurde de oom mensen achter verzoeker, weigerde eten, bedreigde en sloeg verzoeker. Dit alles gebeurde niet op één dag, maar in een ruimere tijdsperiode.

Het 'horen over het willen doden' is niet een éénmalige gebeurtenis, maar een samenloop van elementen. Zo werd verzoeker ingelicht door personen die de opdracht hadden gekregen, kreeg zelf bedreigingen etc.

[...]

Het CGVS gaat volkomen voorbij aan de patriarchale maatschappij in Gambia en het gegeven dat de familiestructuren veel belangrijker zijn dan in Europa.

Het CGVS gaat dan ook uit van een zeer westers maatschappijbeeld welke niet te verzoenen is met de gebruiken in Gambia. Verzoeker had geen keuze, kon geen klachten neerleggen en dus ook geen stappen ondernemen om zijn 'gelijk' te halen.

De oom was aangesteld, conform de gebruiken om in te staan voor het familiedomein, minstens tot verzoeker oud genoeg zou zijn. Net om deze reden, was het leven van verzoeker ernstig in gevaar."

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet maar omschrijft niet op welke wijze die wetsartikel zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. De schending van artikel 57/6/2 wordt niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker brengt een attest bij van de ambassade van Sierra Leone in België dat attesteert dat verzoeker niet de nationaliteit heeft van Sierra Leone.

Verzoeker werd ter terechtzitting overeenkomstig artikel 14 PR RVV ondervraagd op welke wijze hij dit attest bekwaam. Verzoeker verklaarde dat hij geen enkel attest of document heeft voorgelegd aan de ambassade van Sierra Leone. Het attest wordt bijgevolg niet dienstig bijgebracht aangezien eender wie zich tot eender welke ambassade kan richten om te laten vaststellen dat hij niet de nationaliteit heeft van het land dat wordt vertegenwoordigd door de ambassade.

De navolgende motivering vindt derhalve steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, aangezien ze niet concreet en dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen:

"Vooreerst, kan immers worden geconcludeerd dat u, naast de Gambiaanse nationaliteit, ook over de Sierra Leonese nationaliteit beschikt. U stelde immers dat uw moeder de Sierra Leonese nationaliteit heeft (zie notities CGVS, p.10), en uw vader de dubbele nationaliteit heeft, namelijk de Gambiaanse en de Sierra Leonese (zie notities CGVS, p.15). Gevraagd of u ook de Sierra Leonese nationaliteit heeft, gezien uw moeder de Sierra Leonese nationaliteit heeft, antwoordde u – weinig begrijpelijk – dat u nu geen Sierra Leonese nationaliteit heeft, maar dat u de beide nationaliteiten had wanneer u jong was (zie notities CGVS, p.14). U stelde dat uw vader al uw [identiteits-]documenten bij zich had wanneer u jong was, en dat u deze documenten niet heeft verkregen wanneer hij overleed. U zei eveneens dat u naar Sierra Leone wil reizen - wanneer u uw Belgische documenten heeft ontvangen - om aldaar uw [Sierra Leonese] nationaliteit op te eisen. Uw vader had u immers gezegd dat u het [de Sierra Leonese nationaliteit] kan verkrijgen. Gevraagd of u dan geen nieuwe [identiteits-]documenten kunt aanvragen in verband met uw Sierra Leonese nationaliteit, antwoordde dat dit de moeilijkheid is, en dat de [Belgische] regering u moet helpen, omdat u de familieleden van uw moeder wil leren kennen. Opnieuw gesteld dat het verlies van uw Sierra Leonese identiteitsdocumenten niet betekent dat u de Sierra Leonese nationaliteit verliest, en gesteld dat u uw Sierra Leonese documenten opnieuw kan aanvragen, antwoordde u simpelweg bevestigend.

U stelde – niet veel later tijdens het persoonlijk onderhoud – eveneens dat u alle rechten heeft in Gambia én Sierra Leone, en dat u van beide landen president mag zijn, net als uw vader (zie notities CGVS, p.15). **U bleek echter nooit opnieuw een poging te hebben ondernomen om uw Sierra Leoonse identiteitsdocumenten opnieuw aan te vragen.** Gevraagd om welke redenen u deze documenten niet opnieuw heeft aangevraagd, antwoordde u dat u tijdens een crisis bent vertrokken, en dat u uw leven wilde redden (zie notities CGVS, p.15). Uw plan was om in België documenten te verkrijgen, en om daarna uw familie te zoeken in Sierra Leone. **Uw antwoorden zijn echter absoluut niet ernstig.** U bleek immers reeds vanaf uw geboorte over de dubbele nationaliteit te beschikken, namelijk de Gambiaanse en de Sierra Leoonse. Echter, meende u de Sierra Leoonse nationaliteit te zijn kwijtgespeeld omdat u uw Sierra Leoonse identiteitsdocumenten had verloren, en meende u Belgische verblijfsdocumenten te moeten verkrijgen om uw Sierra Leoonse identiteitsdocumenten opnieuw te kunnen aanvragen. Uiteindelijk, bleek u zelfs nooit te hebben geprobeerd om uw Sierra Leoonse documenten opnieuw aan te vragen, om op die manier ook bescherming van de Sierra Leoonse autoriteiten te kunnen verkrijgen [tegen uw oom]. **Het dient dan ook opgemerkt dat de logica van uw redeneringen en daaropvolgende handelingen ver zoek is.** Er werd u dan ook gevraagd of u niet naar de Sierra Leoonse ambassade kan gaan, in Brussel, om Sierra Leoonse documenten aan te vragen (zie notities CGVS, p.15). U antwoordde echter geenszins op de aan u gestelde vraag, en zei enkel – ontwijkend - dat de jongere broer van uw vader dit nooit had kunnen doen mocht uw moeder de Gambiaanse nationaliteit hebben. Hij zou het niet gedurfd hebben uit angst voor de familie van uw moeder, en uw moeder zou u geholpen hebben [mocht ze de Gambiaanse nationaliteit hebben gehad]. Gesteld dat u de Sierra Leoonse nationaliteit heeft, en dat u dus bescherming tegen de jongere broer van uw vader kan invoeren bij de Sierra Leoonse autoriteiten, vroeg u zich af of u dit in Sierra Leone moest doen. Geantwoord dat dit ook in Brussel kan, antwoordde u opnieuw – absoluut naast de kwestie - dat u uw familie [in Sierra Leone] niet kent, en dat u niet zou weten waar te wonen, dat u op zeer jonge leeftijd vertrok en dat u ook daar [in Sierra Leone] een vluchteling zou zijn. Gevraagd of u dan ooit raad bent gaan vragen in de Sierra Leoonse ambassade in Brussel, antwoordde u dat u er nooit was geweest, omdat u uw leven eerst comfortabel wil maken, om een familie op te bouwen en te werken (zie notities CGVS, p.16). Gesteld dat u in de ambassade van Sierra Leone toch documenten zou kunnen aanvragen, of via die weg naar uw familie in Sierra Leone zou kunnen zoeken, antwoordde u – gewoonweg ongeïnteresseerd – dat u de ambassade niet weet zijn. Wanneer de protection officer die uw dossier behandelde u voorstelde om u het adres van de ambassade door te geven, vond u dat niet nodig. **Het dient dan ook opgemerkt dat u geen enkele ernstige inspanning heeft geleverd om opnieuw Sierra Leoonse identiteitsdocumenten te bemachtigen, om op die manier de bescherming van de Sierra Leoonse autoriteiten in te roepen tegen de jongere broer van uw vader. Er kan immers worden geconcludeerd dat u eveneens de Sierra Leoonse nationaliteit heeft, en dat u de bescherming van de Sierra Leoonse autoriteiten kan invoeren wanneer u problemen zou ondervinden in Gambia.** Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, blijkt voorts dat het houden van een dubbele nationaliteit wettelijk toegestaan is in Sierra Leone. In tegenstelling tot wat u zelf opperde, kunnen personen met een dubbele nationaliteit zich evenwel geen kandidaat stellen bij presidentsverkiezingen in Sierra Leone. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker tot internationale bescherming eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop zij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 847/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, §1 en 2 van de Vreemdelingenwet. U stelde echter uw familie in Sierra Leone niet te kennen, en dat u er opnieuw als vluchteling zou moeten leven (zie notities CGVS, p.15). Gesteld dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had aangegeven naar Sierra Leone te willen reizen, omdat u er uw familie [aan moederszijde] wilde opzoeken (zie notities CGVS, p.13), antwoordde – opnieuw zeer weinig ernstig – dat iedereen familie wil, maar dat u eerst een goed leven wil, omdat u niet weet of uw familie [in Sierra Leone] rijk of arm is (zie notities CGVS, p.15). U stelde ze te kunnen helpen wanneer ze arm zouden zijn, maar dat u eveneens zal lijden wanneer u naar Sierra Leone zou gaan. U zei dat risico niet te kunnen nemen, omdat u reeds uit een risicovolle situatie kwam in Gambia. U herhaalde eerst een goed leven te willen maken, en ze [uw Sierra Leoonse familie] daarna op te zoeken. Indien ze rijk zouden zijn, zou er geen probleem zijn, en als ze arm zijn, zou u ze kunnen helpen. **Deze verklaringen snijden duidelijk absoluut geen hout. Het dient opgemerkt dat kan worden verwacht dat u, als een persoon met de dubbele nationaliteit, die ook familie heeft in Sierra Leone, op zijn minst zou proberen om de bescherming van de Sierra Leoonse autoriteiten in te roepen, indien u ernstige**

problemen zou ondervinden in Gambia. U maakt immers aanspraak op de Sierra Leone nationaliteit, en u heeft doorheen het persoonlijk onderhoud geen enkele vrees ten opzichte van Sierra Leone geuit. Dat u verklaarde eerst Belgische verblijfsdocumenten te willen ontvangen, om hier een leven te kunnen opbouwen, en achteraf Sierra Leone pas te bezoeken, is dan ook danig verbijsterend.”

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.5.1. Verzoeker verwijst naar de datum van overlijden van de zuster, de vader en de moeder. Hij stelt dat de vergiftiging vier maanden heeft geduurd en dat zijn vader thuis is overleden nadat hij uit het ziekenhuis kwam. Verzoekers oom zou hebben toegegeven, onder meer via insinuaties, dat hij verzoekers vader heeft vermoord.

Verzoeker tracht in het verzoekschrift zijn incoherente verklaringen te verzoenen en kleeft een datum op de voorgehouden gebeurtenissen. Dit is echter onvoldoende om de terechte vaststellingen te weerleggen waaruit blijkt dat (i) zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op verschillende vlakken tegenstrijdig zijn met de verklaringen afgelegd op het CGVS; (ii) zijn verklaringen voor het CGVS ook onderling tegenstrijdig zijn. Het vasthouden aan één versie van de feiten kan bezwaarlijk aangenomen worden voor de voorgehouden sterfdata van verzoekers vader, respectievelijk 1 januari 2015, in het ziekenhuis in 2014, in 2016, thuis op 1 mei 2015.

De navolgende motivering blijft dan ook onverminderd overeind:

“Ten eerste, bleken uw verklaringen tijdens uw interview met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op verschillende vlakken tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Bovendien, bleken uw verklaringen voor het CGVS ook onderling tegenstrijdig. Omtrent het jaar waarin - en de plaats alwaar - uw vader overleed, bleken uw verklaringen absoluut niet éénvoudig. Zo stelde u tijdens het interview bij de DVZ, op 1 maart 2018, dat uw vader overleden was op 1 januari 2015 (zie Verklaring DVZ, p.5, punt 13). Wanneer u een tweede maal uitgenodigd werd op de DVZ, namelijk op 24 januari 2019, verklaarde u dat uw vader overleed in het jaar 2014, in het ziekenhuis (zie Vragenlijst DVZ, p.2-3, punt 3, punt 4). Absoluut verbazend is het dan ook wanneer u voor het CGVS, tijdens het uiteenzetten van uw problemen in vrij relaas, aangeeft dat uw vader stierf in het jaar 2016 (zie notities CGVS, p.6). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werden u vragen gesteld over uw problemen in Gambia, en zodoende werd u gevraagd wanneer uw vader u had verteld dat hij was vergiftigd (zie notities CGVS, p.18). U antwoordde – opnieuw danig opvallend - dat uw vader toen niet meer in het ziekenhuis was, omdat het ziekenhuis te duur was. Uw oom nam uw vader terug in huis, en liet hem er lijden en uiteindelijk sterven. Opnieuw gevraagd wanneer uw vader dit [het feit dat hij door uw oom werd vergiftigd] aan u had verteld, zei u dat het de volgende dag [de dag na de vergiftiging] was, en dat uw vader naar huis mocht terugkeren. Gevraagd welke dag uw vader dan door zijn broer vergiftigd werd, antwoordde u dat het drie à vier maanden heeft geduurd [voor hij stierf]. Gevraagd wanneer hij uiteindelijk overleden is, antwoordde – gewoonweg verbijsterend incoherent - dat het op 1 mei 2015 was. **Het dient dan ook opgemerkt dat omwille van deze uiterst frappante tegenstrijdigheden over de dood van uw vader, geen geloof kan worden gehecht aan de werkelijke vergiftiging van uw vader door uw oom, en de vermeende problemen met uw oom, die daarop zouden zijn gevolgd. Uw verklaringen zijn immers danig onsamenhangend.”**

2.2.5.2. De niet gestaafde bewering inzake zwart/wit denken door verweerder en dat verweerder niet vertrouwd is met de Afrikaanse cultuur inzake vertellen, kan bezwaarlijk aangenomen worden als een concrete weerlegging van de navolgende motivering waaruit blijkt dat verzoeker incoherente beweringen heeft afgelegd omtrent zijn wedervaren op de compound na het overlijden van zijn vader. De voorgehouden feiten zijn dermate specifiek dat een verschil in nuance of wijze van verhalen geen afbreuk kan doen aan de terecht vastgestelde incoherenties omtrent de essentie van zijn verklaringen.

De Raad sluit zich dan ook aan bij de motivering die luidt:

“Ten tweede, zijn uw verklaringen omtrent uw problemen in de compound, na de dood van uw vader, opnieuw danig incoherent. U stelde na de dood van uw vader in de compound te hebben verbleven, samen met uw jongere broer Mustafa, en de familie van uw oom (zie notities CGVS, p.6). Uw oom had de controle over de bezittingen van uw vader. U zei dat hij altijd uw leven bedreigde, en dat hij zei dat u de volgende was, en dat hij u ging afmaken. Hij wilde dit doen, omdat u volgens de wet uw vaders bezittingen zou erven wanneer u meerderjarig zou worden. U verklaarde dat u op een dag werd aangevallen in uw huis, en dat u bent ontsnapt (zie notities CGVS, p.7). U bent de volgende dag teruggedaan naar de compound, en uw oom stelde dat u geluk had, omdat hij deze mensen had gezonden om u te doden. Niet veel later zei u dat één van uw aanvallers u informatie gaf – en niet uw oom -, namelijk dat uw oom u in het geheim wilde vermoorden, en dat zij u hadden aangevallen tegen betaling. **Deze verklaringen zijn op zich reeds zeer merkwaardig. U bleef immers na de dood van uw vader inwonen bij uw oom, terwijl u wist dat hij de vergiftiging van uw vader op zijn geweten had. U was er ook met zekerheid van op de hoogte dat uw oom ook u zou trachten te doden, gezien u de erfgenaam was van uw vader. Doch, u bleef in de compound van uw oom inwonen, tot uw vertrek uit Gambia, op 18 oktober 2016. Er werd u dan ook nogmaals gevraagd welke problemen u had ondervonden tussen de dood van uw vader en uw vertrek uit Gambia, echter, verbazend genoeg, haalde u geenszins deze aanval opnieuw aan. U zei dat u geen voedsel had, dat u niet naar school kon gaan, en dat u niet kon rekenen op de steun van de beste vriend van uw vader, omdat deze financieel niet sterk genoeg was (zie notities CGVS, p.19). U stelde dat uw tante u beter behandelde, en dat zei u soms eten gaf.”**

Een tweede maal gevraagd of u nog andere problemen had, zei u geen problemen te hebben gehad, enkel door het eten dat u niet kreeg, en dat u soms één à twee weken geen kleding kreeg. U voegde uiteindelijk ook toe dat hij u wilde doden. Gevraagd om over de situatie te vertellen waarin u gehoord had dat hij u wilde doden, zei u dat hij u bedreigde met de dood, en zei u dat hij u ook zou kunnen vergiftigen, dus dat u geen comfortabel leven leidde. Nogmaals gevraagd de situatie uiteen te zetten waarin hij deze uitspraken had gedaan, vertelde u over een gebeurtenis tussen u en uw oom op een feestdag in Gambia, wanneer jullie alleen waren in de compound. Uw oom zou u geslagen hebben en gedwongen hebben om bepaalde dingen te eten, hetgeen u weigerde. **Het dient dan ook opgemerkt dat uw verhaal danig onsamenhangend is. Zo blijkt u later tijdens het persoonlijk onderhoud absoluut niets meer te vertellen over de aanval op uw leven, waarover u aan het begin van het persoonlijk onderhoud vertelde, en bleek u – wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw over uw problemen werd bevraagd - initieel te zijn vergeten dat uw oom u met de dood had bedreigd. Deze incoherente verklaringen, en plotse wijzigingen in uw verklaringen, duiden enkel op weinig waarachtige verklaringen, en zodoende kan geen geloof worden gehecht aan de door u geopperde problemen die u in Gambia zou hebben ondervonden.”**

2.2.5.3. Verzoeker verwijst naar de patriarchale maatschappij in Gambia en het belang van de familiestructuren ingevolge dewelke verzoeker geen klacht kon neerleggen.

De verwijzing naar de patriarchale structuur wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs. Daarenboven kan niet aangenomen worden dat het een westerse zienswijze zou zijn dat dergelijke cultuur zich zou verzetten tegen het invoeren van de bescherming van de autoriteiten ten aanzien van een moord op verzoekers vader en de bedreigingen naar zijn persoon.

De Raad sluit zich dan ook aan bij de navolgende motivering die steun vindt in het administratief dossier, terecht en pertinent is:

“Ten derde, liet u na om in uw land van herkomst, namelijk Gambia, bescherming te vragen tegen de jongere broer van uw vader, genaamd K. J.. Het is absoluut niet aannemelijk dat u de politie niet zou verwittigen na de moord op uw vader – waarvan u wist wie de dader was - en de aan u gerichte doodsb bedreigingen. U stelde dat de beste vriend van uw vader u er van weerhield om een klacht neer te leggen tegen uw oom, aangezien u geen getuigen had die konden bevestigen dat uw vader werd vergiftigd, en dat het beschuldigen van uw eigen familie, namelijk uw oom [stiefvader], in Gambia taboe is (zie notities CGVS, p.6). Echter, kan niet worden ingezien om welke redenen de beste vriend van uw vader u zou weerhouden van het indienen van een klacht bij de politie. Het gaat immers over de moord op uw vader, doodsb bedreigingen gericht tegen uw persoon, en een erfenis die u werd afgenomen. Daar deze daden en daaropvolgende bedreigingen uitermate ernstig zijn, kan minstens verwacht worden dat u de politie hiervan op de hoogte zou stellen. Er werd dan ook gesteld dat deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden in Gambia, wanneer u nog minderjarig was, maar dat u nu volwassen bent, en de zaken toch kan proberen aanpakken, zoals bijvoorbeeld het aanspannen van een rechtszaak [omtrent de erfenis van uw vader] (zie notities CGVS, p.20). U antwoordde echter – weinig begrijpelijk - dat eigendom niet belangrijk is voor u, maar wel het hebben van een gezin, en uw eigen leven. U zei dat u geen geld had om naar Gambia te gaan en uw erfenis op te eisen, en dat u er eveneens uw leven kan verkiezen. U stelde dat uw oom machtiger is dan u, en dat er geen kans is dat u zou blijven leven. Gevraagd of u de zaak dan niet van op afstand kan volgen, zei u dat dit de reden is van uw contact met de beste vriend van uw vader, maar dat deze u aanraadde om niet te veel druk te zetten op de zaak, omdat u dan moet bewijzen dat uw oom uw vader heeft vermoord. Gesteld dat het toch ook gaat om de erfenis, en niet enkel over de moordzaak, antwoordde u – naast de kwestie – dat hij [de beste vriend van uw vader] u vertelde dat hij [uw oom] zelf ook niet gezond was, en dat hij diabetes heeft. Zijn oudste dochter beheert nu de eigendommen, en er wordt gewacht op de dag dat hij zal sterven. Gezien uw antwoorden danig verwarrend bleken, werd u opnieuw gevraagd om welke redenen u niet eerder naar de politie of de rechtbank ging, maar u zei dat u te jong was, en dat de beste vriend van uw vader u had tegengehouden, omdat het een taboe is in Gambia om uw eigen familie te beschuldigen. U voegde eraan toe dat u geen bewijs of getuige heeft. De beste vriend van uw vader stelde dat u moest vertrekken, omdat een rechtszaak ervoor zou zorgen dat iedereen u zou verlaten. Gesteld dat u toch op zijn minst kon proberen een klacht in te dienen, zelfs al zou er niets uit voort komen, verwees u opnieuw naar de vriend van uw vader, die stelde dat hij u niet meer zou helpen, indien u toch een klacht zou indienen. Geconfronteerd met het feit dat u nu toch meerderjarig bent, en dat u dus zelf de zaak kan aanpakken, antwoordde u – opnieuw verwijzend naar de vriend van uw vader – dat u zijn advies zou moeten inwinnen, omdat uw vader tegen hem had gezegd dat hij – na zijn dood - voor u moest zorgen. U moet daarom het advies van de beste vriend van uw vader respecteren, en u zou uw erfenis kunnen opeisen wanneer uw oom komt te overlijden.

*Gevraagd om welke redenen u het een goed idee vindt om te wachten tot uw oom sterft, antwoordde u – weinig begrijpelijk - dat hij [de beste vriend van uw vader] eraan werkt, omdat hij een geheim had over uw vader, dat u zelf nog altijd niet weet (zie notities CGVS, p.21). Deze beste vriend wilde dat u verdween, een goed leven kreeg en kon sparen, en zal op een dag alles aan u onthullen, maar die dag is nog niet gekomen. U voegde er opnieuw aan toe dat deze beste vriend zeer veel bewijzen en geheimen heeft van uw vader, en dat u – wanneer hij klaar is – alle eigendommen kan krijgen en zelfs niet zou moeten lijden. U bleek deze geheime informatie slechts te mogen ontvangen op de leeftijd van 25 jaar. U probeerde reeds verschillende keren deze informatie aan hem te onttrekken, maar de beste vriend van uw vader weigerde, en zei dat u het pas kan weten wanneer hij [uw oom] niet meer leeft. **Het dient dan ook opgemerkt dat er weinig logica of coherentie te bemerken is in uw antwoorden. U blijkt uw antwoorden dan ook aan te passen of te wijzigen naar gelang de vragen die u worden gesteld. Dat u de moord op uw vader, en de daaropvolgende aan u gericht dreigingen niet bij de politie zou aangeven, is allerm minst aannemelijk. Eveneens, is het danig verwonderlijk dat u, meerderjarig zijnde, zich enkel baseert op het advies van de beste vriend van uw vader, en de vermeende geheime informatie die hij over uw vader of oom zou hebben. Er kan dan ook enkel worden besloten dat de door u geopperde feiten danig weinig geloofwaardig zijn.***

2.2.5.4. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker geen specifiek element aan. Verzoeker toont gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS